

ΤΑ ΕΚΤΑΚΤΑ ΤΟΥ <ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ>

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΜΙΑ ΕΠΙΣΚΕΨΙΣ ΣΤΟ ΜΟΝΑΣΤΗΡΙ ΤΗΣ "ΚΑΚΗΣ ΘΑΛΑΣΣΗΣ,"

(Τι είδα, τι άκουσα και τι κατάλαβα)

ΠΑΗΣΙΑΣΑ πρὸς τὴ βουή τῆς Μονῆς. "Αφθονο ἔτρεχε καὶ βουεὶ τὸ νερὸ ἀπὸ τὸν κρονο. Χλωρὴ πρασινάδα τὴ σπόλαξε γήρα, Λουλουδάκια τοῦ βουνοῦ ἄνοιγαν τὰ ματάκια τους στὴν ἥλιο.

"Ἐσπινρα νὰ μαζέψω λίγα λουλουδάκια, ὅταν μὰ φωνὴ βραχνὴ μ' ἔφερε στὸν ἑσπτό μου :

— Ἐποῦτο τὸ νερὸ ποὺ βλέπετε, τὸ ἔφερε ὁ ἅγιος :

"Ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς προσκηνιτῆς τῆς Μονῆς ποὺ ἤρθε, ὅπως μοῦ εἶπε, ἀπὸ τὸ Βόλο, κατὰ σύσταση ἑνὸς... εἰσαγγελέως, γιὰ νὰ θεραπευθῆ.

— Ἐποῦτο τὸ νερὸ, ποὺ βλέπετε, μοῦ ξαναῖε, τὸ ἔφερε ὁ ἅγιος...

— Ποῦς ἅγιος ;

— Ὁ Μαρθαῖος, ὁ ἅγιος τῆς Μονῆς ἡγοῦμενος.

— Εἶνε ἰδραϊνάκος ;

— Ὁχι. Τὸ ἔφερε μὲ θαῦμα. Νερὸ στὸ μέρος αὐτό, ἐδῶ καὶ πέντε χρόνια, δὲν ἔτρεχε. Ὁ ἡγοῦμενος ἄγγιξε ἕνα προῦ τὴν πατερίτσα του καὶ στήριξε τὸ βράχος καὶ χύθηκε, θιμωμένο. Ἐξο τὸ νερὸ.

"Αἰλιὰ ὅταν δοξαίμενος νὰ πῶνε ἦταν ἄμωφὸ. Τότε γονίπισε ὁ ἅγιος ἡγοῦμενος καὶ ἐδηθήθηκε, ὄφες ἀκατίς, καὶ τὸ νερὸ ἐγίνετο !

Τώρα εἶνε γαῖα, καθαρὸ, χωνευτὸ, εὐστόχως.

— Γιὰ σένα ἔκανε κανένα θαῦμα τὴν Μονή ;

— Κοντεῖα.

— Ποῦ τὸ ἔφερε ; Ἡ θεῖα χάρις σὲ προσδοποίησε ;

— Ὁχι, ἀλλὰ ὁ ἅγιος ἡγοῦμενος, ξαναῖε ἐπὶ ὄφες πᾶσι ἀπ' τὸ κεφάλι μου, παρακαλῶντας τὸ Θεό !

Κάθετα γονατιστὸς καὶ δέεται. "Ἐνα προῦ τὸν σήκωσαν ἀνάσθητο ἀπὸ κοντὰ μου.

— Τὶ εἶχε συνθεῖ ;

— Εἶχε λιποθυμῖαι ! Εἶδα μὲ τὰ μάτια μου ἐγὼ, νὰ θεραπεύοντα ἐδῶ δυὸ γυναῖκες ἀπ' τὸ Λόπεσι. Τὴ μὴν τὴν λέγανε Εἰρήνη, γυναῖκα τοῦ Θανάση τοῦ Ἀρόσου ἀπ' τὸ Λόπεσι. Εἶχε κωζικόνο στὸ στομάχι καὶ ὁ ἡγοῦμενος τὴν ἐθεράπευσε. Τὸ κωζικόνο τῆς, ποὺ τὸ ἔλεγε Περώνια καὶ ἦταν δὲν ἦταν 12 χρόνον, γιαντρεῖτο καὶ αὐτὸ ἀπὸ κωζικόνο, ποὺ τοῦ ἔμεινε ἀπὸ τῆφο. Τρεῖς χρόνια ἦταν κωζικό. Μὰ καὶ ἡ Εἰρήνη Ἀρόσου ἦτανε γιὰ νὰ πεθάνη. Σόδεψε τὰ μαλλοκέφαλά τῆς στὸς γιαντρούς. Τελευταῖα εἶχε κατὶ καὶ στὴν κληνὴ Χαράλαμπίδου. Ἄλλὰ καὶ ὁ Χαράλαμπίδης τὴν ἀπέλιπε. Κι' ὁ ἅγιος ἡγοῦμενος τὴν ἔκαμε καλά.

— Καὶ ποῦ εἶνε ἡ θεραπεία ποὺ μεταγρῖφοντα στὴ Μονή ;

— Νηστεῖα ! Τρεῖς-τέσσερες ἡμέρες. Δὲν πρέπει νὰ βάλεις τίποτε στὸ στομά σου, παρὰ μόνον νερὸ ἀπὸ τὴ βουή τῆς θαυματουργῆ. Νηστεῖα, προσενηὴ καὶ δέεται τοῦ πατρὸς Ματθαῖου.

"Ὁ ἡγοῦμενος ἄγγιξε τὴν πατερίτσα του καὶ ἄμωσως χύθηκε νερὸ !

Κατεβαῖνα, βαστώντας τὰ λουλουδάκια μου, ὅταν σ' ἕνα πεζούλι εἶδα ἕνα κωζικόνο 12—13 ἔτων μὲ μάτια ὄφια, μαδρα μακρινὰ φοισιάνια ὡς τοὺς ἀστραγάλους, μωρη καίττρα στὸ κεφάλι, σάν κωροσκοπιεὴ προμώματα γήρα καὶ παντοφῖλες μαδρες πέτσινες στὰ πόδια.

Κι' ὄμως τὰ μάγουλά του ἦσαν σάν τὴν παπαρῶνα κατακόκκινα καὶ τὰ μάτια του μαδρα, ἀστραφτερά καὶ γλιστὰ.

Ρώτησα τί ἦταν τὸ φαινόμενο αὐτό, καὶ μοῦ εἶπαν ὅτι ἡ μητέρα του τὸ εἶχε τάξει νὰ γινῆ κωλογορῆ ἀπὸ μικρὸ.

Στάθηκα καὶ τὸ κῆτιξα. Ροδογαῖονα, γερὸ, μὲ χεῖλη σάν κερὰ καὶ κωροτυλῖμένο συχρόνος μ' ἕκινε τῆς παντοφῖλες ποὺ φοσοῦν ἡ γρηῖς, δὲν ἔξωο πὸς μοῦ φάνεκε ἕνα παπαρῶνα ζωντανή, μὲ μαδρες κωδῖλλες σκεπασμένη...

Στάθηκα μπρὸς του καὶ φλωσοφῶσα.

Τὶ ἔπαιξε τὸ μοτιμωζικόνο αὐτὸ τῆς ζωῆς γιὰ νὰ βουηχτῆ ἀπὸ μικρὸ στὰ μαδρα, ν' ἀπογαῖαποθῆ ἀπὸ κάθε γλῶσσα τῆς ζωῆς καὶ νὰ μὴ προσδοκᾷ τίποτε ἄλλο ἀπὸ αὐτὸν τὸν κῶμο, παρὰ μόνον τὸν ἥρωμο θάνατο καὶ τὴν κωνή ἀπόλαυσι μᾶς ἐπορῶνιον εὐδαιμονίας ;

"Αἰλιὰ ἂν γρηῖσι κανέναν καὶ ἰδι ὄφες τῆς προστιγῖες καὶ τῆς κωῖες τῆς ζωῆς, τῆς ἀπογαῖεῖες καὶ τῆς πῖφες τῆς κωῖος συντεταγμένης κωνοῖας, τὰ βῆρα καὶ τοὺς ἀπελαμοῦς, τῆς σκεπῖες λαγῖες στῆς ἀοῖες λάντα οἱ ἄθωοι πέφτονε, τῆς κῖτρες, τῆς κωθῖες τῆς βιοτάλης, τὸ ἀδῖπῶπιτο ἀλλήλοφάγονα τοῦ ἑνὸς ἀπὸ τὸν ἄλλο, τοῦ ἄσθενοῖς ἀπὸ τὸν θῖνατο, τοῦ ἀδύνατο ἀπὸ τὸν ἰσχυρὸ, τοῦ κωλοῦ ἀπ' τὸν κωκὸ, τοῦ ἐλαπθῖτο ἀπὸ τὸν ἀνοκῖτιμωνο, τοῦ τὰ πάντα στερωμένου ἀπὸ τὸν ἀχόρῖτα, ἂν γρηῖσι, λέω, καὶ τὰ ἰδεῖ κανεῖς ὄλα αὐτὰ, φῖνεκε σὸ τέλος στὸ

πλωμένος κατ' εἰκόνα καὶ ὁμοῖοιον τοῦ Ἠλᾶστου του, ἀλλὰ ποῦς ἀνθρώπος καὶ κατὰ ποῖαν εἰκόνα ;

— Γνωρίζετε τὸν «Κερανώς» ; ρώτησα τὸν πάτερ Ματθαῖο.

— Δὲν γνωρίζω παρὰ τοῦ Θεοῦ τὸν Κερανώ.

— Καὶ αὐτός, ὡς ὑποθέτα, τοῦ Θεοῦ θὰ εἶνε.

— Καὶ ποῦς εἶν' αὐτός ὁ Κερανώς ;

— Ὁ κ. Κωνδῖλης.

— Τὸν ἔχω ἀκουστὰ.

— Αὐτός εἶνε, βεβαῖως, κατ' εἰκόνα καὶ ὁμοῖοιον τοῦ Θεοῦ πλωμένος.

— Μάλιστα.

— Θὰ ἔχετε ἀκούσει καὶ γιὰ τὴ Γρηῖτα Γκῶμιο ;

— Ποῦ εἶνε αὐτὴ ἡ Γρηῖτα Γκῶμιο καὶ τί θέλει ἐδῶ πέρα ;

— Αὐτὴ δὲν θέλει τίποτε, οὔτε ἤρθε ἐδῶ πέρα, οὔτε πρέπει νὰ τὴν βάλουμε κοντὰ στὸν Κωνδῖλη.

— Γιατί ;

— Διὸ θὰ τὴν... φῶ ! Ἄλλὰ ἕνα ἄλλο πρῶμα ἐρωτῶ : Εἶνε καὶ αὐτὴ πλωμένη κατ' εἰκόνα καὶ ὁμοῖοιο τοῦ Θεοῦ ;

— Βεβαῖως.

— Τότε, ποῦ ἀπὸ τῆς δυὸ αὐτῆς εἰκόνας πρέπει νὰ παρασχευῖτε ὡς εἰκόνα τοῦ Θεοῦ ;

"Ὁ πάτερ Ματθαῖος μοῦ ἀπάντησε εὐστόχως :

— Ὁ Θεὸς ἔδωσε εἰς ἡμᾶς τὴν ἁγία αὐτοῦ εἰκόνα, ἀδιάφορον ἐάν τὴν διαστοφῖρη ἡ ψυχὴ μας !...

— Καὶ ὁ κωροῦς ;

— Εἶπα, ἡ ψυχὴ μας !...

***

"Ἐπανῖθα στὰ ζητήματα τῆς ἀμαρτίας καὶ ρώτησα τὸν ἅγιο ἡγοῦμενο :

"Ὁ κ. Μπαῖρακαῖος. ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Ἡ συνῆγεα.

"Ὁ κ. Μπαῖρακαῖος.

σμπέρασμα, ὅτι εἶνε ἰσως κωρομῶτερο ν' ἀποσπῖρη σὲ κάποιον ἐρωμᾷ, μῆσα στὴν ἀλήθεια καὶ τὴν εἰλιζῖνεα τῆς φῖσως, στὰ ἀγαθὰ λουλουδάκια τῶν ἀγροῦν, μακρινὰ ἀπὸ τὴ σῖληρη τὴν κωνοῖα, κωτάξοντας, ἀντὶ τῆς ἀσχημῖας τῆς ζωῆς, τὴν ἀτέμωνα κωνοῖα ἐνὸς ποῦλλὰ ἰσποχομένου σῖνανοῦ, σπὸν ὄποιο θὰ βουησθῆ ἢ ὁ ἀρωμοῖθη μὲ ἡμέρα ἢ ψυχὴ του !

"Ἐμῖτρα ν' ἀπογαῖεῖτο τὸν ἡγοῦμενο.

Στὴν πόρτα μ' ἐσταμῖτρεσε γᾶσοις. Μὴ κωροῖρη, ὄφρη καὶ κωροῖη ἀρωγῆ, μὲ δυὸ μάτια ἔξέγοντα καὶ τρωμαῖνεα.

— Δόξα νὰ ἔξη ὁ Μπαῖρακαῖος ! μοῦ ἐφῶναξε. Δόξα νὰ ἔξη ὁ Μπαῖρακαῖος !...

— Τὶ εἶνε ὁ Μπαῖρακαῖος ;... Ἄγιος ; Ἐκανε κανένα θαῦμα ;

— Ὁχι. Εἶνε ὁ ἀρχῖρος τῶν «Θεοστυτῶν Κωνοῖτων» τῶν Παλασομωρολογῖων στὴν Θεσσαλονῖχη. Αὐτός μοῦ σύστησε νὰ ἔρθω στὴν «Κωανὴ Θάλασσα» καὶ νὰ θεραπευθῶ καὶ σὲ δυὸ ἐβδομάδες ἔγινε περῶνα. Ἐγὼ εἶμαι ὁ Μαγγῖτης, ἄλλοτε κωποῖτερος κωροῖτερος !...

Κατάλαβα ὅτι ὁ ἀνθρώπος αὐτός μὲ τὴν ἀράνασθη τοῦ προσώπου ἀχόρῖτα, τα γωρῖνεα μάτια καὶ τὸ κωροῖες βλέμμα, μοῦ μῖλοσε γιὰ τὸν κ. Βασῖλ. Μπαῖρακαῖον, ἀρχῖρον πρῶματι τῶν Παλασομωρολογῖων στὴν Θεσσαλονῖχη, καὶ κωποῖτερο τῆς Παλασομωρολογῖτικῆς ἰδῖας στὴν Ἑλλάδα. Ἦταν ἄλλοτε καὶ ἀξῖωμῖτος, ἀποταξῖες διὰ τῆς φῖλοσοφῖας ἰδῖας τοῦ ἐπὶ τῆς ἐκασῖτασῖος.

Αὐτός καὶ ὁ γῖος τοῦ κ. Νικ. Μπαῖρακαῖος. Ἐξέδωσαν καὶ τὴν κωροῖη παλασομωρολογῖτικῆ ἰφῖμεῖδα στὴ Θεσσαλονῖχη μὲ τὸν τίτλο... «Ἡρόδοτος» !

***

Πηρῖσα νὰ ἀπογαῖεῖτο τὸν πάτερ Ματθαῖο.

"Ὁ Ἄγιος ἡγοῦμενος μὲ εἰλιζῖνε :

— Ὑπαγε καὶ μωρῖτῖ ἀμῖρτρε !

Ἡ φῖρῖς αὐτὴ μὲ ἐσταμῖτρε.

Νὰ μὴν ἀμῖρτρε πῖον ! Ποῦ σῖστα καὶ δι κάκα. Ἄλλὰ ὅταν καὶ αὐτὸ τὸ κωροῖεμα τῶν κωροῖων εἶνε ἀμῖρτρε, τότε ἡ ἀμῖρτρε στὴν κωροῖη αὐτὴ ζωῆ ἀπὸ ποῦ ἀρχῖε καὶ ποῦ τελεῖνε !

— Ἀμαρῖνω εἶν κωροῖετο ; ρώτησα.

— Βεβαῖως. Ἐφ' ὄσον ὁ ἀνθρώπος εἶνε πλωμένος κατ' εἰκόνα καὶ ὁμοῖοιον τοῦ Θεοῦ, πᾶσα παραμῖρτρεσῖς του, πρὸς ἀμῖρτρεῖον κωλοκῖσιμῖον, εἶνε κωροῖετο καὶ κωροῖετα ἀμῖρτρε.

Ἄλλὰ καὶ ἡ ἀπάντησις αὐτὴ μὲ ἔφερε σὲ ἀγγῖσι ἀπέφωον καὶ ἰδῖων. Ὁ ἀνθρώπος βεβαῖως εἶνε

πλωμένος κατ' εἰκόνα καὶ ὁμοῖοιον τοῦ Ἠλᾶστου του, ἀλλὰ ποῦς ἀνθρώπος καὶ κατὰ ποῖαν εἰκόνα ;

— Γνωρίζετε τὸν «Κερανώς» ; ρώτησα τὸν πάτερ Ματθαῖο.

— Δὲν γνωρίζω παρὰ τοῦ Θεοῦ τὸν Κερανώ.

— Καὶ αὐτός, ὡς ὑποθέτα, τοῦ Θεοῦ θὰ εἶνε.

— Καὶ ποῦς εἶν' αὐτός ὁ Κερανώς ;

— Ὁ κ. Κωνδῖλης.

— Τὸν ἔχω ἀκουστὰ.

— Αὐτός εἶνε, βεβαῖως, κατ' εἰκόνα καὶ ὁμοῖοιον τοῦ Θεοῦ πλωμένος.

— Μάλιστα.

— Θὰ ἔχετε ἀκούσει καὶ γιὰ τὴ Γρηῖτα Γκῶμιο ;

— Ποῦ εἶνε αὐτὴ ἡ Γρηῖτα Γκῶμιο καὶ τί θέλει ἐδῶ πέρα ;

— Αὐτὴ δὲν θέλει τίποτε, οὔτε ἤρθε ἐδῶ πέρα, οὔτε πρέπει νὰ τὴν βάλουμε κοντὰ στὸν Κωνδῖλη.

— Γιατί ;

— Διὸ θὰ τὴν... φῶ ! Ἄλλὰ ἕνα ἄλλο πρῶμα ἐρωτῶ : Εἶνε καὶ αὐτὴ πλωμένη κατ' εἰκόνα καὶ ὁμοῖοιο τοῦ Θεοῦ ;

— Βεβαῖως.

— Τότε, ποῦ ἀπὸ τῆς δυὸ αὐτῆς εἰκόνας πρέπει νὰ παρασχευῖτε ὡς εἰκόνα τοῦ Θεοῦ ;

"Ὁ πάτερ Ματθαῖος μοῦ ἀπάντησε εὐστόχως :

— Ὁ Θεὸς ἔδωσε εἰς ἡμᾶς τὴν ἁγία αὐτοῦ εἰκόνα, ἀδιάφορον ἐάν τὴν διαστοφῖρη ἡ ψυχὴ μας !...

— Καὶ ὁ κωροῦς ;

— Εἶπα, ἡ ψυχὴ μας !...

***

"Ἐπανῖθα στὰ ζητήματα τῆς ἀμαρτίας καὶ ρώτησα τὸν ἅγιο ἡγοῦμενο :

"Ὁ κ. Μπαῖρακαῖος. ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Ἡ συνῆγεα.